

Recept na úspěch? Nebát se, říká mladý designér

Když zadáte jeho jméno do internetového vyhledávače Google, našeptávač k němu připojí slovo „iPhone“. Řeč je o mladém designérovi a studentovi Fakulty designu a umění Ladislava Sutnara Marku Weidlichovi, který před časem vytvořil fanouškovský koncept bezrámečkového iPhone, jenž posléze obletěl internet a setkal se s množstvím pozitivních ohlasů.

Sám Marek Weidlich však při zmínce o iPhone mávne rukou a pokorně se usměje. „Mnohem více mě baví svět aut a jednou bych sám rád nějaké navrhl. Takové, o kterém řeknete, ‘to je ale dobrý kousek,’ když kolem vás projede,“ popisuje s nadšením v hlase mladý muž, který jako první Čech vůbec mohl utvářet design pro světoznámou německou firmu Porsche.

Kudy vedla vaše cesta k designu?

Odmalička jsem vzhlížel ke svému strýci, který si amatérsky, sám pro sebe, kreslil auta, a už jako malý kluk jsem také začal kreslit. Když jsem se na gymnáziu rozhodoval, kam půjdu dál, neměl jsem moc jasno. Chvilí před odevzdáváním přihlášek jsem zjistil, že u nás existují školy, kde se učí design, a napadlo mě, že bych se rád vydal právě tímhle směrem. Nakonec jsem si vybral tříletý bakalářský obor na plzeňské univerzitě a bylo to dobré rozhodnutí. Po jeho absolvování jsem na studium navázal tříletým magisterským programem.

Jaké bylo setkání s designem v Plzni?

Vzhledem k tomu, že jsem na fakultu přišel z gymnázia, a ne z umělecké školy jako hodně mých spolužáků, bylo tu pro mě spousta nového. Škola mě ale do oboru výborně uvedla, všechno mi nabídla a vysvětlila. Už coby bakalář jsem v navazujícím magisterském programu

pocítil, že se potřebuji sám nějak realizovat. Lákala mě zahraniční stáž. Rozeslal jsem tedy asi čtyřicet e-mailů do různých designérských firem.

Oslovil jste i firmu Porsche...

Ano. Stejně jako do ostatních společností jsem tam poslal e-mail a čekal. Krátce nato začaly chodit odpovědi. Když už jsem skoro nastoupil do jedné firmy v Barceloně, která dělá cyklistické rámy, což jsem jako vášnivý cyklista s nadšením vítal, přišla odpověď právě z firmy Porsche. Napsali, že si prohlédli mé portfolio, líbí se jim a že můžu nastoupit. Barcelonu to jednoznačně přebilo. Po vyřízení vstupních formalit jsem na konci září 2016 na půl roku odjel.

Pracoval jste tedy na designu sportovních aut?

Ne. Působil jsem jako „industrial designer“ ve Studiu F. A. Porsche, které sídlí v Zell am See v rakouských Alpách, a tam se na rozdíl od německých kolegů nevěnují autům, ale designu obecně, například vývoji jachet, vlaků, tramvají, letadel, telefonů, hodinek, slunečních brýlí, různých doplňků a mnohého dalšího.

Na čem konkrétně jste pracoval vy?

Byl jsem součástí týmu, který pracoval na designu luxusní jachty za desítky milionů eur pro jednu monackou

firmu. Vedle toho jsem se podílel i na dalších, ale již menších projektech.

Jaké bylo žít půl roku v Alpách, kousek od kaprunského ledovce?

Senzační. Dobře se o mě postarali, zařídili mi pěkné ubytování a mohl jsem využívat firemní terénní vůz. Bylo skvělé, že jsem mohl fungovat jako každý jiný člen týmu. V některých firmách totiž stážisty separují a dávají jim druhořadé projekty. Dělalí jsme od pondělí do pátku od osmi do pěti. Jestli ale čekáte, že jsem byl denně na sjezdovce, zklamám vás, na to nebyl čas. Když jsem měl možnost, jezdil jsem za rodinou.

Loni v únoru jste se do Čech vrátil, ale moc dlouho jste se nezdržel.

To je pravda. Stáž v Rakousku mě totiž tak nadchla, že jsem hned začal přemýšlet nad tím, zda bych nemohl vycestovat znovu. Naštěstí to šlo a já jsem hned v dubnu odjel.

Kam?

Dostal jsem se do světoznámé italské modelářské a karosářské firmy Pininfarina, což pro mě bylo obrovskou ctí. Stejně jako při předchozí stáži jsem pracoval ve studiu, které se zabývalo transportním designem, a shodou okolností jsem dělal také na jachtě.

V Itálii jste byl do července. Líbilo se vám více tam, nebo v Rakousku?

To je těžké říct, každá praxe mi dala něco jiného. Nejlepší bylo vidět naživo rozdíl mezi německým a italským přístupem k designu, výrobě automobilů a práci vůbec. Mezi Italy a Němci jsou v tomto velké rozdíly.

Například?

Například Italové a jejich siesta. Pracovali sice naplno, ale uměli si říct dost a dát si pauzu. Každou hodinu šli aspoň na pět minut na chodbu k automatu na kávu. Takový přístup by byl pro Němce nemyslitelný. U Porsche jsem zažil opravdový dril. Když začínala porada v deset, v 9.55 už tam všichni byli v oblecích a dokonale připraveni. Líbilo se mi, že co řekli, to také udělali. Italové jsou v tomhle jiní, život vychutnávají plnými doušky, každý oběd je zároveň hostina.

Co byste poradil studentům designu? Aby se nebáli a také vyrazili do světa?

Rozhodně. Člověka to strašně obohatí, protože pracuje v reálné firmě na reálné zakázce. Má zodpovědnost, je pod tlakem a nevyhne se stresu. Je to úplně něco jiného, než když řešíte virtuální projekt ve škole.

Zpátky do Čech. Dnes jste na stáži v mladoboleslavské Škodě Auto. Konečně tedy pracujete v ryze automobilové firmě.

Ano, moc jsem si to chtěl zkusit. Když jsem se loni v červenci vrátil z Turína, hrál jsem si s myšlenkou, kam zase vyrazím. Už jsem počítal i s tím, že budu dělat diplomku, a přemýšlel jsem nad tím, s kým bych mohl navázat spolupráci. A pak mě napadla zdejší Škodovka. Jezdím tedy do Mladé Boleslavi, kde jsou výrobní haly, tovární závody i designové studio. Loni na podzim jsem tam byl na stáži a od ledna pracuji

na své diplomové práci s plnou podporou tamějšího designového studia.

Podporuje vás rodina?

Jsou nadšení, což mě hodně nabíjí. Brácha s tátou jsou fanoušci do aut, takže vítají, že mají v rodině někoho, kdo se tomu věnuje. Podporu mám i od své přítelkyně, která je taktéž designérka.

Máte nějaký sen?

Samozřejmě. Asi to bude znít pateticky, ale snem každého designéra je, že jednou navrhne věc, která se pak stane celosvětovým fenoménem. A já sním o tom, že jednou navrhnu auto, které pak budu potkávat na silnicích a budu si říkat: „Hele, to je fakt dobrý kousek.“ O tom jsem snil už jako kluk. Snažím se tedy posouvat a dojít vždycky dál, než jsou moji kolegové či rivalové. Chci být pořád o krok napřed. Design je totiž velká celoživotní soutěž, v níž se každý snaží vytvořit něco revolučního. A mě moc baví soutěžit.

Marek Weidlich

- 26 let
- student posledního ročníku magisterského oboru Design a průmyslový design na Fakultě designu a umění Ladislava Sutnara ZČU
- ve druhém ročníku tohoto studijního programu absolvoval stáž ve firmách Studio F. A. Porsche (deceřiná společnost firmy Porsche) a Pininfarina
- nyní je na stáži ve Škoda Auto v Mladé Boleslavi

